

[Holger Larsen.]

Tanke, Ministeren har om, at han maa høre begge Parter, han maa vide, om Kaptajnen paa en saadan Skude har det samme Syn paa Sagen; men jeg vil dog henstille, at man, da disse Skibe jo har faaet Radio om Bord, saa udnytter denne Radio og ikke stopper den Kl. 4 om Eftermiddagen og siger: Nu lukker vi Butikken. Det turde være alt for tidligt for en Statsforretning at lukke. Endvidere er det noget uheldigt, at Kaptajnen er i Stand til at censurere de Privattelegrammer, der afsendes.

Alt i alt maa jeg erklære mig tilfreds med det Forløb, denne Forespørgsel har haft. Det har vist, at der indenfor alle Partier findes de samme Bestræbelser paa at bøde paa de Fejl, som Rigsdagen maaske tidligere har begaaet ved ikke at anskaffe det tilstrækkelige Materiel, og har samtidig vist, at Ministeren er besjælet, om ikke just af stærk Evne, saa i alle Tilfælde af Ønsket om at berolige Befolkningen. Naar Ministeren sagde, jeg i Gaar havde holdt en ophidsende Tale og ikke en beroligende, maa jeg sige, at det var ogsaa Meningen. Jeg vilde holde en ophidsende Tale, for at Ministeren paa Baggrund af den kunde berolige Befolkningen. Jeg kan jo ikke berolige Befolkningen, det er Ministeren, der skal det, og jeg tror, at dette, at Ministeren nu gaar videre og oplyser, at man er i Færd med at anskaffe mere Isbrydermateriel, og at man vil afbøde de Skavanker, der kan afbødes, i alt Fald i nogen Grad vil bidrage til at skabe Ro ude i Befolkningen.

Korsgaard: Jeg vil gerne anholde den Bemærkning af den højtærede Minister, der gik ud paa, at alle med Undtagelse af min Ringhed havde rost Mandskabet og sagt, at der var gjort alt, hvad der kunde gøres. Jeg kan ikke forstaa den Bemærkning anderledes end, at jeg i det væsentligste har dadlet Mandskabet. Det er jo en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg forstaaer ærlig talt ikke, hvad denne Overrosning skal til, for Herre Gud, vi er alle Mennesker, og nogle gør det bedre, og andre gør det daarligere. Nogle har i denne Situation vist en ganske særlig Evne til at gøre det rigtige, og de bør roses i særlig Grad, saasom de Officerer, som gik ned og huggede Isen op foran den paagældende Færge, for at den kunde komme frem. En saadan Handling fortjener efter min Mening den allerstørste Ros; men naar man roser i al Almindelighed, gør

man noget, man ikke rigtig ved, om der er Grund til eller ikke.

Jeg vil antage i Almindelighed, at de fleste har gjort deres Pligt; men det specielle Punkt, hvor der maaske er Grund til en Kritik, er jo det, som omtaltes af den ærede Forespørgger, at Kaptajnen angaaende Restaurationsforholdene havde sagt, efter at Skibet var blevet Havarist: „Restauranten sorterer ikke under mig“. Jeg maa forudsætte, at denne Udtalelse er rigtig, og jeg vil ogsaa finde det rimeligt, at den højtærede Minister indtil videre forudsætter dette. Jeg synes nemlig, det vilde være uheldigt, hvis Ministeren ikke tror paa Rigtigheden af Rigsdagsmændenes Udtalelser, naar de omtaler noget, de selv har oplevet, og jeg synes derfor, at den højtærede Minister gaar for vidt i Mistro til Rigsdagen.

Jeg forudsætter selvfølgelig, at det ærede Medlem Hr. Holger Larsens Udtalelser er rigtige. Hvis de er forkerte, falder det hele som et Korthus, men indtil det er bevist, at de er forkerte, maa jeg ud fra den Autoritet, jeg lægger i, at en Udtalelse fremsættes fra denne Talerstol, gaa ud fra, at de er rigtige. Jeg mener, at den højtærede Minister vender Tingene paa Hovedet, naar han siger: trods dette vil jeg undersøge, hvad den anden siger. Vi faar nu se, hvad den anden siger.

Men er det ærede Medlem Hr. Holger Larsens Udtalelser rigtige, er det Spørgsmaal altsaa rejst: Har Lederne af Statsbanernes Skibe under Kriseforhold den uindskrænkede Magt paa Skibene, som enhver anden Søkaptajn har? Hvis de ikke har denne Magt, er det min Overbevisning, at den bør gives dem ligesom naturligvis ogsaa det dermed forbundne Ansvar; for jeg maa gentage, at det, at visse Mennesker paa Grund af Pengemangel har vanskeligt ved at faa det daglige Brød, er uanstændigt.

For Ministerens Udtalelser om Forholdene ved Gedser—Warnemünde takker jeg. Jeg forstaaer deraf, at der ikke er nogen Grund til at beklage sig over de tyske Færgers Tilbageholdenhed. Den Tilbageholdenhed, som maaske har været der, har været en Tilfældighed, begrundet i, at de har skullet anvende den paagældende Tid til Reparation.

Jeg takker ogsaa den højtærede Minister for hans Udtalelse om den Beundring, han nærer for min Sagkundskab. Der er jo ingen Tvivl om, hvad Meningen var. Jeg maa tilstaa, at det er ikke saa nemt at be-